

— ei ole piisaval määral taganud adekvaatsete meetmete võtmist isikute suhtes, kes on rikkunud triivvõrkude pardal hoidmist ja kasutamist käsitlevaid ühenduse norme, eelkõige mitte rakendades rikkumiste suhtes hoiatavaid sanktsioone,

on Itaalia Vabariik rikkunud nõukogu 23. juuli 1987. aasta määruse (EMÜ) nr 2241/87 teatavate kontrollimeetmete kehtestamise kohta kalanduses⁽¹⁾ artikli 1 lõikest 1 ja nõukogu 12. oktoobri 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2847/93, millega luuakse ühise kalanduspoliitika suhtes rakendatav kontrollisüsteem⁽²⁾, artikli 2 lõikest 1 ning artikli 31 lõigetest 1 ja 2 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

- Alates 1992. aastast, mil kehtestati üle 2,5 km pikkuste triivvõrkude pardal hoidmise ja kasutamise keeld, ning alates 2001. aastast, mil keelati kõikide triivvõrkude kasutamine, on Itaalia kalalaevastik süstemaatilisel ja massiliselt seda keeldu rikkunud.
- Komisjoni arvates on sellise fenomeni ulatuslikkus ja tõsidus otseselt põhjustatud Itaalia kontrollisüsteemi suutmatusest kõnealusest keelust kinni pidada ja sellest, et Itaalia õiguses sellise rikkumise eest ette nähtud sanktsioonid on puudulikud.
- Komisjon märgib sellega seoses, et triivvõrkude kasutamise üle teostavad järelevalvet mitmed omavahel konkureerivad struktuurid, kelle jaoks on antud ülesande täitmine muude ülesannetega võrreldes vaid kõrvalkohustusteks ning tegevus on täielikult koordineerimata. Samuti takistab tõhusa kontrolli läbiviimist vajalike inim-, aja- ja materiaalsete ressursside puudus.
- Lisaks puudub triivvõrkude kasutamise kontrollitegevuse asjakohane programmeerimine ja strateegiline planeerimine. Komisjon märgib siinjuures, et kontrollitegevus peab olema spetsiifilistest riskifaktoritest tulenevalt hoolikalt programmeeritud ning selle aluseks peab olema terviklik, integreeritud ja ratsionaalne strateegia. Samuti tuleb keskenduda just teatavatele perioodidele aastas ning täpselt kindlaksmääratud piirkondadele ja kontrollipunktidele. Itaalia ametiasutused ei ole eelöeldut üheski aspektis rakendanud.
- Liati ei ole triivvõrkude (*spadara*) kasutamise kontrollimise eest vastutavatel ametiasutustel juurdepääsu teabele kalalae-vade asukoha kohta, mis tehakse kindlaks ühenduse kalalae-vade satelliidipõhise seiresüsteemi abil, mis on määruse nr 2847/93 artikliga 3 kasutusele võetud. Lisaks ilmneb komisjoni teostatud uurimisest, et küllaltki paljudel kalalae-vadel puuduvad satelliidipõhise seiresüsteemi rakendamiseks vajalikud seireseadmed. Andmete kogumise ning määruses nr 2847/93 ette nähtud püügipäevikute, lossimisdeklaratsioonide ja müügiteatiste elektroonilise salvestamise ning *a fortiori* asjaomaste andmete ja satelliidipõhise seiresüsteemi raames

saadud andmete võrdleva analüüsi osas puudub igasugune efektiivsus.

- Kui triivvõrkude kasutamise kontroll Itaalia ametiasutuste poolt on täiesti puudulik, siis sama ebatõhus on ka triivvõrkude hoidmist ja kasutamist puudutavate ühenduse normide rikkumise eest karistamine.
- Komisjon märgib sellega seoses esiteks, et vastupidi määruse nr 3094/86⁽³⁾ artiklile 9a ning selle sisu kordavatele ja laiendavatele sätetele on sanktsioone reguleeriva Itaalia õiguse kohaselt keelatud sisuliselt vaid triivvõrkude kasutamine või nende kasutamise kavatsemine, mitte lihtsalt nende pardal hoidmine.
- Teiseks, juhul kui triivvõrkude kasutamise keeldu rikkumine tegelikult tuvastatakse, ei anna kohalikud kontrolliasutused sellest pädevatele asutustele korrapäraselt teada, eelkõige sotsiaalse surve tõttu, ning igal juhul ei alustata rikkumise suhtes menetlust ega määrata karistust. Määratud karistuste arv ja raskus on tegelikult olematu.
- Komisjon leiab seetõttu, et triivvõrkusid puudutavate ühenduse normide täitmise tagamiseks Itaalias rakendatav kontrolli- ja sanktsioonisüsteem ei ole piisav, et tagada määruse nr 2241/87 artikli 1 lõikest 1 ja artikli 2 lõikest 1 ning määruse nr 2847/93 artikli 31 lõigetest 1 ja 2 tulenevaid liikmesriigi kohustusi.

⁽¹⁾ EÜT L 207, lk 1.

⁽²⁾ EÜT L 261, lk 1.

⁽³⁾ Nõukogu 7. oktoobri 1986. aasta määrus (EMÜ) nr 3094/86 kalavarude kaitse teatavate tehniliste meetmete kohta (EÜT L 288, 11.10.1986, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille esitas Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Itaalia) 16. juunil 2008 — Futura Immobiliare srl Hotel Futura jt versus Comune di Casoria

(Kohtuasi C-254/08)

(2008/C 209/46)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitajad: Futura Immobiliare srl Hotel Futura jt

Vastustaja: Comune di Casoria

Eelotsuse küsimus

Kas ühenduse direktiivi 75/442/EMÜ⁽¹⁾ artikliga 15, muudetud direktiivi 91/156/EMÜ⁽²⁾ artikliga 1, ja „saastaja maksab” põhimõttega on kooskõlas siseriiklik kord, mis tuleneb 1993. aasta seadusandliku dekreeedi nr 507 artiklitest 58 jj, ning üleminekusätted, millega pikendati selle korra kehtivust, st Vabariigi presidendid 1999. aasta dekreeedi nr [158] artikkel 11 koos hilisemate muudatustega ning 2006. aasta seaduse nr 296 artikli 1 lõige 184, mis tingivad jäätmete kõrvaldamise teenuse kulude katmiseks kohaldatava maksukorra säilimise ning lükkavad edasi tariifide korra kehtestamise, mille kohaselt teenuse kulud katavad jäätmetekitajad ja –valdajad?

⁽¹⁾ EÜT L 194, lk 39; ELT erivaljaanne 15/01, lk 23.

⁽²⁾ EÜT L 78, lk 32; ELT erivaljaanne 15/02, lk 3.

17. juunil 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-257/08)

(2008/C 209/47)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: N. Yerrell ja L. Prete)

Kostja: Itaalia Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Itaalia Vabariik ei ole vastu võtnud vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2006. aasta direktiivi 2006/22/EÜ, mis käsitleb nõukogu määruste (EMÜ) nr 3820/85 ja (EMÜ) nr 3821/85 rakendamise miinimumtingimusi seoses autovedudega seotud sotsiaalõigusnormidega ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 88/599/EMÜ⁽¹⁾, täitmiseks või vähemalt ei ole komisjoni neist teavitanud, siis on Itaalia Vabariik rikkunud sellest direktiivist tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Direktiivi ülevõtmise tähtaeg möödus 1. aprillil 2007.

⁽¹⁾ ELT L 102, lk 35.

17. juunil 2008 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Kreeka Vabariik

(Kohtuasi C-259/08)

(2008/C 209/48)

Kohtumenetluse keel: kreeka

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: M. Patakia ja D. Recchia)

Kostja: Kreeka Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Kreeka Vabariik ei võtnud vastu kõiki vajalikke meetmeid, et võtta täielikult ja/või õigesti siseriiklikku õigusesse üle direktiivi 79/409/EMÜ loodusliku linnustiku kaitse kohta⁽¹⁾ artikli 3 lõigetest 1 ja 2, artikli 4 lõikest 1, artiklist 5 ning artikli 8 lõikest 1 tulenevad kohustused, siis on Kreeka Vabariik rikkunud nimetatud sätetest tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Kreeka Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

1. Komisjon uuris Kreeka Vabariigi poolt direktiivi 79/409/EMÜ siseriiklikku õigusesse ülevõtmiseks võetud meetmete kooskõla ühenduse õigusega. Kontrolli tagajärjel ilmnes, et mõningaid direktiivi sätetest ei olnud täielikult ja/või õigesti üle võetud.

2. Eelkõige väidab komisjon, et Kreeka Vabariik ei ole üle võtnud direktiivi 79/409/EMÜ artikli 3 lõiget 1, sest ta ei ole võtnud kõiki meetmeid, mis on vajalikud artiklis 1 osutatud linnuliikide elupaikade piisava mitmekesisuse ja suuruse säilitamiseks, hoidmiseks või taastamiseks.

3. Komisjon leiab samuti, et direktiivi 79/409/EMÜ artikli 3 lõiget 2 ei ole täielikult ja õigesti üle võetud, sest ülevõttev akt ei võimalda kontrollida ala erikaitsealana klassifitseerimise seaduslikkust, see ei sisalda ühtegi sätet erikaitsealast väljaspool asuvate, kuid sellega piirnevate elupaikade kaitseks, ning lisaks sellele ei sisalda see ühtegi hävitatud biotoopide taastamise ja uute loomise küsimust käsitlevat sätet, mis kujutavad endast ometi direktiivi peamisi eesmärke.